

## Arrest

nr. 347 840 van 4 juni 2026  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2026 met referentienummer 136230.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2006 dient verzoeker samen met zijn vader en zus bij de Belgische ambassade te Quito (Ecuador) een visumaanvraag kort verblijf in. Deze visumaanvraag wordt geweigerd.

Op 25 maart 2008 dient verzoeker samen met zijn vader bij de Belgische ambassade te Lima (Peru) een visumaanvraag kort verblijf in. Op 7 april 2008 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 4 februari 2010 dient verzoeker samen met zijn vader bij de Belgische ambassade te Lima (Peru) een visumaanvraag kort verblijf in. Deze visumaanvraag wordt geweigerd.

Op 14 september 2022 komt verzoeker via de luchthaven van Schiphol Amsterdam de Schengenzone binnen. Hij is in het bezit van een visum C uitgereikt door de Franse autoriteiten geldig van 30 augustus 2022 tot 4 oktober 2022.

Op 23 februari 2023 dient verzoeker een verblijfsaanvraag in.

Op 23 februari 2023 neemt de gemachtigde van de burgemeester een beslissing tot niet-inoverwegingneming.

Op 23 maart 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van zijn stiefgrootvader V.G.M.A.V., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 14 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de burgemeester een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 maart 2024 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van zijn stiefgrootvader V.G.M.A.V., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 27 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 november 2024 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 juli 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van zijn stiefgrootvader V.G.M.A.V., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 13 januari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 13 januari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.07.2025 werd ingediend door:*

*Naam: C. (...) V. (...)*

*Voornamen: V. (...) J. (...)*

*Nationaliteit: Ecuador*

*Geboortedatum: (...) 2000*

*Geboorteplaats: B. (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: xxx*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 18.07.2025 voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn stiefgrootvader V. G. M. A. V. (...) (RR (0) xxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.*

*Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.*

*Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner als bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst ten hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. ...’*

*Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient in het kader van de huidige procedure aan te tonen ten laste te zijn van zijn stiefvader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:*

- *internationaal reispaspoort Ecuador ((...)) op naam van betrokkene (geldigheidsduur: 29.01.2020 – 29.01.2026) met visum kort verblijf en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde op 14.09.2022 (via Nederland)*
- *kadastraal 'certificaat van niet-bestaan' n°2024-1558 dd. 21.03.2024 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op datum van het attest geen onroerend goed bezat in het kanton van Babahoyo: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie in het kanton Babahoyo, niet over het geheel van Ecuador.*
- *geldstortingen vanwege een derde, M. C. G. C. (...), aan een derde, L. A. G. C. (...), dd. 30.04.2020, 13.11.2020, 08.05.2021, 02.07.2021, 30.07.2021, 21.08.2021, 17.09.2021, 12.10.2021, 06.11.2021, 22.12.2021, 24.05.2022 en 09.11.2022*

*Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 15.03.2024 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 27.08.2024.*

*In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:*

- *factuur universiteit Ecotec dd. 07.01.2022 op naam van betrokkene met bijhorende informatie van de student*
- *verklaring op eer dd. 26.09.2024 waarin een derde, L. E. C. S. (...), verklaart dat betrokkene haar achterkleinzoon is, dat hij sinds de leeftijd van 5 maanden tot zijn vertrek naar België in 2022 bij haar heeft ingewoond en onder haar bescherming en hoede heeft gestaan. In België verblijft hij bij zijn grootmoeder aan moederszijde, G. C. M. C. (...). Tevens verklaart zij dat betrokkene studies heeft gevolgd aan de universiteit Ecotec te Samborondon, Guayas, Ecuador. Echter, gelet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaring wat betreft de aangehaalde samenwoning tussen betrokkene en zijn overgrootmoeder niet werd gestaafd door objectieve en verifieerbare documenten, kan deze niet worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De vaststelling dat deze verklaring op eer werd opgenomen in een notariële akte (n°20241201002P01135) doet hier geen afbreuk aan.*
- *documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: uittreksels BNP Paribas Fortis met stortingen vanwege de Federale Pensioendienst (FPD) voor de periode mei 2025 – juni 2025*
- *attesten dd. 27.06.2025 waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen*
- *bewijs aansluiting Helan dd. 07.10.2025 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.*

*Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene effectief onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn vertrek Ecuador. Zoals reeds gemotiveerd (zie ook bijlage 20 dd. 27.08.2024) heeft het voorgelegde kadastraal attest enkel betrokkene de situatie in het kanton Babahoyo; het zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene in de rest van Ecuador.*

*Er werd daarnaast niet afdoende aangevoerd dat betrokkene voor zijn komst naar België niet kon beschikken over enige inkomsten. Louter de vaststelling dat betrokkene (minstens) in januari 2022 ingeschreven was als student aan de universiteit Ecotec sluit echter niet uit dat hij daarnaast ook inkomsten verwierf voor zijn vertrek uit Ecuador in 2022.*

*Uit de voorgelegde geldstortingen kan niet worden afgeleid dat betrokkene financieel of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen vanwege M. C. G. C. (...), zijnde de grootmoeder van betrokkene (de echtgenote van referentiepersoon) zijn gericht aan een derde, zijnde L. A. G. C. (...). In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 15.03.2024 werd een verklaring van betrokkene voorgelegd waarin hij stelt dat deze derde de zus van zijn grootmoeder is, en dat zij de ontvangen sommen zou hebben doorgestort aan zijn overgrootmoeder, bij wie hij voor zijn komst naar België zou verbleven hebben. Er kan met betrekking tot deze verklaring van betrokkene nogmaals opgemerkt worden dat dit een loutere bewering betreft waarvan het gesolliciteerd karakter, zonder objectieve en verifieerbare bewijzen, niet kan aanvaard worden. Er werden dan ook niet aangetoond dat deze sommen effectief werden doorgestort aan de overgrootmoeder van betrokkene en dat deze werden aangewend voor zijn levensonderhoud. Er dient hieromtrent nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 14.09.2022 in de Schengenzone verblijft, terwijl nadien nog een storting plaatsvond, wat een tegenaanwijzing is voor de verklaring dat de voorgelegde sommen via via bestemd waren voor betrokkene.*

*Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.*

*Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.*

*Het gegeven dat betrokkene sedert 23.03.2023 (behalve de perioden dat hij was afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht) op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.  
(...)"*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

*"Verzoeker diende een aanvraag van verblijf in als (stief)kleinkind van een Belg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:*

*"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*  
*(...)*

*2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen.(...)"*

*Verwerende partij meent dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.*

*Verwerende partij baseert haar oordeel echter op een fragmentarische lezing van de voorgelegde bewijsstukken, en komt zo op een onzorgvuldige en voorbarige wijze tot haar conclusie.*

Verzoeker legde heel wat bewijsstukken voor om aan te tonen dat hij effectief ten laste was van zijn stiefgrootvader in het land van herkomst:

- Kadastraal 'certificaat van niet-bestaan' n°2024-1558 dd. 21.03.2024
- Geldstortingen
- Factuur universiteit Ecotec dd. 07.01.2022
- Verklaring op eer dd. 26.09.2024 in een notariële akte

De bewijzen van de reële afhankelijkheid van verzoeker van de steun van zijn stiefgrootvader zijn bijgevolg voorhanden. Verwerende partij dient zich te baseren op de feitelijke situatie die blijkt uit de stukken uit het dossier.

1. Verzoeker was voor zijn komst naar België student. Hij studeerde aan de universiteit Ecotec te Samborondon, Guayas te Ecuador en legt als bewijs een inschrijvingsfactuur van 2022 voor en een verklaring op eer. Verwerende partij betwijfelt niet dat verzoeker student was in Ecuador maar stelt dat de loutere vaststelling dat hij ingeschreven was als student niet uitsluit dat hij ook inkomsten verwierf.

Redelijkerwijs kan er van worden uitgegaan dat een student die aan de universiteit studeert, dit als hoofdactiviteit heeft en bijgevolg niet in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Zelfs indien hij studentenwerk zou verrichten, quod non, zou hij nog steeds niet over voldoende inkomsten beschikken om zelfstandig in zijn onderhoud te voorzien. Naar alle redelijkheid kan dan ook worden aangenomen dat jonge studenten ten laste zijn van hun ouders, of in casu grootouders.

Daarenboven voegde verzoeker bijkomende documenten toe om aan te tonen dat hij ten laste is van zijn stiefgrootvader. Zo legt hij bewijzen van 14 geldoverschrijvingen voor waaruit blijkt dat hij aanzienlijke sommen tussen 100 en 500 dollar ontving om in zijn onderhoud te voorzien.

De bedragen werden door verzoekers grootmoeder, bij wie hij thans in België verblijft, overgemaakt aan haar zus. Verzoeker legt een verklaring voor waarin wordt uitgelegd dat de zus op haar beurt het geld overmaakte aan de overgrootmoeder waarbij verzoeker verbleef. Verwerende partij wijst opnieuw op het zogenaamde gesolliciteerde karakter van de bewijzen en dat er niet zou zijn aangetoond dat het geld daadwerkelijk werd doorgestort en aangewend voor verzoekers levensonderhoud.

Verzoeker verbleef tot aan zijn vertrek bij zijn overgrootmoeder, die momenteel 86 jaar oud is. Het was voor haar niet mogelijk om het geld zelf af te halen bij het Moneytrans-kantoor. Om die reden werd het geld overgemaakt aan een van haar dochters, die het vervolgens aan haar bezorgde.

Buiten de verklaringen van de familieleden is het niet mogelijk om hiervan nog bijkomende bewijzen te bekomen. Het zou dan ook onredelijk zijn om dit alsnog van verzoeker te verwachten.

Voorts stelt verwerende partij dat het feit dat er na zijn aankomst in België nog een geldoverschrijving plaatsvond, een tegenaanwijzing vormt dat het geld voor verzoeker bestemd was. Het is evenwel mogelijk dat ook andere familieleden gebruik maakten van de geldstortingen die zijn grootmoeder verrichtte. Dit kan geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker eveneens ten laste was.

Verwerende partij vergeet om het dossier als een geheel te bekijken. Vanaf 2020 schreef verzoekers grootmoeder op regelmatige basis geld over. Verwerende partij heeft echter geen rekening gehouden met de grote sommen die werden overgeschreven. Deze geldoverdrachten zorgden ervoor dat verzoeker kon instaan voor zijn levensonderhoud en kon studeren in zijn land van herkomst.

Deze substantiële, regelmatige overschrijvingen gedurende meerdere jaren naar verzoeker, tonen aan dat er een afhankelijkheidsrelatie was tussen verzoeker en zijn grootouders.

2. Verder stelt verwerende partij dat niet afdoende blijkt dat betrokkene effectief onvermogen is omdat het kadastraal attest enkel de situatie in kanton Babahoyo schetst en niet het gehele Ecuadoraans grondgebied. Verwerende partij verwijst ook naar zijn beslissing met betrekking tot de eerdere weigering van gezinshereniging.

Voor de derde aanvraag tot gezinshereniging hebben verzoekers getracht alle mogelijke documenten te verzamelen die konden worden bekomen. Het feit dat eerder werd opgemerkt dat het attest enkel betrekking had op het kanton Babahoyo en niet op het volledige grondgebied en dat verzoeker opnieuw hetzelfde document voorlegde, is te wijten aan de onmogelijkheid om een ander officieel document te verkrijgen.

Om het kadastraal attest kracht bij te zetten, legde de overgrootmoeder van verzoeker bovendien een verklaring op eer af voor een notaris, waarin zij bevestigt dat verzoeker bij haar woont. Uit het geheel van de feiten kan naar alle redelijkheid worden afgeleid dat verzoeker geen onroerend goed bezit in zijn land van herkomst.

3. Verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds in het land van herkomst een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verwerende partij vergeet om het dossier holistisch te bekijken en alle bewijsstukken én verzoekers profiel mee in overweging te nemen. Dit kan men bezwaarlijk een zorgvuldige handelwijze noemen.

Relevant hierbij is ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, die het volgende stelt:

*Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.” (eigen onderlijning)*

Volgens deze mededeling van de Europese Commissie, die een sterke interpretatieve waarde heeft, mag het bewijs van 'ten laste zijn' met elk passend middel bewezen worden. Dit wordt bevestigd door het Hof van Justitie, die stelt dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is, en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verwerende partij neemt de verklaring op eer in notariële akte van de overgrootmoeder, evenals de verklaring over de geldoverschrijving, niet in overweging vanwege hun vermeende gesolliciteerde karakter. Deze verklaringen sluiten echter aan bij en liggen volledig in lijn met het profiel van verzoeker als jonge student die bij zijn overgrootmoeder woont, terwijl zijn gehele gezin in België verblijft. Het is dan ook onredelijk om deze documenten niet in aanmerking te nemen en het kan bezwaarlijk als zorgvuldig worden beschouwd dat niet de volledige situatie werd onderzocht, rekening houdend met alle relevante elementen.

4. Verzoeker wenst verder graag op te merken dat hij, noch zijn familie in België werden gehoord door verwerende partij om verduidelijking te geven, hetgeen een schending uitmaakt van het hoorrecht.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden in het kader van de bestreden beslissingen waarbij de belangen van verzoekende partij nadelig worden aangetast. Dit geldt ook wanneer dit niet expliciet voorzien is in de Vw.

Uit de rechtspraak van zowel het HvJ als de RvS volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12/2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95,

Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

*Van een behoorlijk en deugdelijk bestuur mag verwacht worden dat zij, in geval van twijfel over het verband tussen de overgeschreven en ontvangen bedragen of bepaalde documenten/verklaringen, verzoeker eerst raadpleegt alvorens hieromtrent stelling in te nemen. In onderhevige zaak kon verwerende partij het hoorrecht eenvoudigweg naleven door verzoekende partij de kans te geven verder te verduidelijken.*

*Verwerende partij is, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.).*

*Het stilzwijgen van verwerende partij maakt dan ook een schending uit van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.*

*5. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.*

*Verwerende partij meende ten onrechte dat verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon, en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40ter, §2 eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden.*

*Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.*

*6. Verzoeker woont bij zijn grootouders maar ook zijn moeder, broers en zus wonen in België. In Ecuador heeft hij buiten zijn overgrootmoeder geen gezinsleden meer. Verzoeker heeft al jaren geen contact meer met zijn vader.*

*Het staat vast dat verzoekers privé- en familieleven zich in België afspeelt, er dient dan ook gekeken te worden naar de impact van de bestreden beslissing op dit privé- en familieleven. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.*

*Bovendien aanvaardt het EHRM (arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) dat in sommige gevallen jongvolwassenen een familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM kunnen hebben met hun ouders, broers en zussen:*

*62. [...] In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life" (see Bouchelkia v. France, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-I; El Boujaïdi, cited above, § 33; and Ezzouhdi, cited above, § 26).*

*63. Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy "family life" there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect (see Ünner, cited above, § 59).*

64. Accordingly, the measures complained of interfered with both the applicant's "private life" and his "family life".

*Wat betreft het gezinsleven van jongvolwassene die nog geen eigen gezin hebben gestart, heeft uw Raad in zijn arrest nr. 252 384 van 8 april 2021 bevestigd dat:*

*"het EHRM in het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, in verschillende gevallen [heeft] aanvaard dat hun relatie met hun ouders of "andere nauwe familieleden" nog steeds als een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, Maslov, § 62; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi, § 26; EHRM 26 september 1997, El Boujaïdi, § 33; EHRM 29 januari 1997, Bouchelkia, § 41).*

*Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).*

*In casu, heeft verzoeker een privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België. Hij is jongvolwassen en volgt in België een opleiding en Nederlandse les. Er is bovendien sprake van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen verzoeker en zijn andere dichte familieleden, namelijk zijn grootouders, moeder, broers en zus.*

*Verwerende partij maakte geen belangenafweging, sterker nog, ze liet volledig na het privé- en familieleven van verzoeker in overweging te nemen.*

#### *Conclusie*

*Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker heeft alle documenten voorgelegd die hij redelijkerwijze kon bekomen. Het is voor hem onmogelijk om nog bijkomende stukken te verkrijgen die zijn situatie in het verleden verder toelichten.*

*Hij heeft zich bovendien ingespannen om, met behulp van verklaringen opgenomen in een notariële akte, zijn situatie zo volledig en correct mogelijk te duiden. Het is dan ook manifest onredelijk om deze documenten niet in aanmerking te nemen en de situatie louter fragmentarisch, en niet in haar geheel, te beoordelen.*

*Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.*

*Verwerende partij schendt bovendien de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en het recht op privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.*

*Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.*

*De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.*

*Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."*

## 2.2. Beoordeling

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken

of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. De verweerder geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker gezinshereniging aanvraag met zijn Belgische stiefgrootvader, doch dat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf aangezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine en tot op heden een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon, nu verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, wat verder wordt toegelicht aan de hand van de voorgelegde documenten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. In deze zaak wordt niet betwist dat verzoeker op 18 juli 2025 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van descendent van V.G.M.A.V., die de Belgische nationaliteit heeft. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier en verzoeker houdt in zijn verzoekschrift ook niet voor, dat V.G.M.A.V. gebruik zou hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. V.G.M.A.V. is een zogenaamde statische Belg. Op 13 januari 2026 nam de gemachtigde van de bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

De Raad leest in de bestreden beslissing:

*“Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.”*

Artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (B.S. 8 augustus 2025) luidt als volgt:

*“§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.*

*§ 2. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart die reeds voor de inwerkingtreding van deze wet werd afgeleverd op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter, 57/34 of 57/34/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*§ 3. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot toelating of machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, van de voornoemde wet van 15 december 1980 door een familielid van een Belg dan wel door een familielid van een vreemdeling die voor de inwerkingtreding van deze wet reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voor zover de aanvraag werd ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet dan wel binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding ervan. Er wordt gedurende twee jaar na inwerkingtreding van deze wet op dezelfde manier afgeweken van paragraaf 1 voor wat betreft aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart afgeleverd overeenkomstig dit lid mits de aanvraag tot verlenging werd ingediend binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding van deze wet.*

*In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.*

*In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10bis, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.*

*De in het eerste lid bedoelde termijn van twee jaar vangt aan op de datum van inwerkingtreding van deze wet.”*

Verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van descendent van V.G.M.A.V., die de Belgische nationaliteit heeft, dateert van 18 juli 2025. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van verzoekers aanvraag, dit is 18 juli 2025 als volgt:

*“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*

*1° (...);*

*2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;*

*(...)”*

Aldus dient de derdelander die ouder is dan 18 jaar aan te tonen dat deze ten laste is van de bloedverwant in opgaande lijn. Het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarden is, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit. Deze vrije bewijsvoering houdt niet in dat de verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden.

2.2.4. Verzoeker betwist dat hij niet zou hebben aangetoond dat hij ten laste is van zijn Belgische stiefgrootvader.

Verzoeker licht toe dat hij voor zijn komst naar België student was, dat hij een bewijs van een inschrijvingsfactuur van de universiteit heeft voorgelegd en een verklaring op eer. Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat op zich niet wordt betwist dat hij student was in Ecuador maar dat de loutere vaststelling dat hij ingeschreven was als student niet uitsluit dat hij ook inkomsten verwierf. Verzoeker brengt hier tegenin dat er vanuit kan worden gegaan dat een student die aan de universiteit studeert dit als hoofdactiviteit heeft en bijgevolg niet in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Verzoeker betoogt dat zelfs indien hij studentenwerk zou verrichten, hetgeen hij niet deed, dan nog zou hij nog steeds niet over voldoende inkomsten beschikken om zelfstandig in zijn onderhoud te voorzien. Volgens verzoeker kan naar alle redelijkheid dan ook worden aangenomen dat jonge studenten ten laste zijn van hun ouders of in zijn geval van zijn grootouders.

Verzoeker gaat er in dit betoog aan voorbij dat het “ten laste” zijn op een actieve manier dient te worden aangetoond en dit niet impliciet valt af te leiden uit het gegeven dat men student is. Uit het gegeven dat verzoeker in zijn land van herkomst student was, kan ook niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker ten laste was van zijn grootouders en niet van zijn ouders. Verzoeker stelt zelf dat naar alle redelijkheid kan worden aangenomen dat jonge studenten ten laste zijn van hun ouders. Uit het gegeven dat verzoeker in zijn land van herkomst student was, kan niet ipso facto worden afgeleid dat hij ten laste is van zijn Belgische stiefgrootvader.

Verzoeker verwijst naar de voorgelegde bewijzen van geldoverschrijvingen en een voorgelegde verklaring.

In de bestreden beslissing wordt over deze stukken als volgt gemotiveerd:

*“Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:*

*(...)*

*- geldstortingen vanwege een derde, M. C. G. C. (...), aan een derde, L. A. G. C. (...), dd. 30.04.2020, 13.11.2020, 08.05.2021, 02.07.2021, 30.07.2021, 21.08.2021, 17.09.2021, 12.10.2021, 06.11.2021, 22.12.2021, 24.05.2022 en 09.11.2022*

*Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 15.03.2024 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 27.08.2024.*

*In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:*

*(...)*

*- verklaring op eer dd. 26.09.2024 waarin een derde, L. E. C. S. (...), verklaart dat betrokkene haar achterkleinzoon is, dat hij sinds de leeftijd van 5 maanden tot zijn vertrek naar België in 2022 bij haar heeft ingewoond en onder haar bescherming en hoede heeft gestaan. In België verblijft hij bij zijn grootmoeder aan moederszijde, G. C. M. C. (...). Tevens verklaart zij dat betrokkene studies heeft gevolgd aan de universiteit Ecotec te Samborondon, Guayas, Ecuador. Echter, gelet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaring wat betreft de aangehaalde samenwoning tussen betrokkene en zijn overgrootmoeder niet werd gestaafd door objectieve en verifieerbare documenten, kan deze niet worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De vaststelling dat deze verklaring op eer werd opgenomen in een notariële akte (n°20241201002P01135) doet hier geen afbreuk aan.*

*(...)*

*Uit de voorgelegde geldstortingen kan niet worden afgeleid dat betrokkene financieel of materieel ten laste was van de referentpersoon. De voorgelegde geldstortingen vanwege M. C. G. C. (...), zijnde de grootmoeder van betrokkene (de echtgenote van referentpersoon) zijn gericht aan een derde, zijnde L. A. G. C. (...). In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 15.03.2024 werd een verklaring van betrokkene voorgelegd waarin hij stelt dat deze derde de zus van zijn grootmoeder is, en dat zij de ontvangen sommen zou hebben doorgestort aan zijn overgrootmoeder, bij wie hij voor zijn komst naar België zou verbleven hebben. Er kan met betrekking tot deze verklaring van betrokkene nogmaals opgemerkt*

*worden dat dit een loutere bewering betreft waarvan het gesolliciteerd karakter, zonder objectieve en verifieerbare bewijzen, niet kan aanvaard worden. Er werden dan ook niet aangetoond dat deze sommen effectief werden doorgestort aan de overgrootmoeder van betrokkene en dat deze werden aangewend voor zijn levensonderhoud. Er dient hieromtrent nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 14.09.2022 in de Schengenzone verblijft, terwijl nadien nog een storting plaatsvond, wat een tegenaanwijzing is voor de verklaring dat de voorgelegde sommen via via bestemd waren voor betrokkene."*

Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij tot aan zijn vertrek bij zijn overgrootmoeder verbleef, dat het voor haar niet mogelijk was om het geld zelf af te halen bij het Moneytranskantoor, dat het geld werd overgemaakt aan één van haar dochters die het vervolgens aan haar bezorgde. Verzoeker betoogt dat buiten de verklaringen van de familieleden het niet mogelijk is om hiervan nog bijkomende bewijzen te bekomen en het onredelijk is om dit van hem te verwachten. Waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt dat het feit dat er na zijn komst naar België nog een geldoverschrijving plaatsvond een tegenaanwijzing vormt dat het geld voor verzoeker bestemd was, brengt verzoeker hier tegenin dat het evenwel mogelijk is dat ook andere familieleden gebruik maakten van de geldstortingen die zijn grootmoeder verrichtte, verzoeker betoogt dat dit geen afbreuk kan doen aan het feit dat hij eveneens ten laste was.

Door middel van dit betoog geeft verzoeker minstens impliciet te kennen dat ook nog andere familieleden de begunstigen van de voorgelegde geldstortingen waren. Voor zover al aangenomen zou moeten worden dat de voorgelegde geldstortingen deels ook voor verzoeker bedoeld waren, is het op deze manier helemaal niet duidelijk welk aandeel van de voorgelegde geldstortingen effectief voor verzoeker bestemd was en welke deel voor andere familieleden bedoeld was. De Raad herhaalt dat het 'ten laste' zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond.

Verzoeker betwist ook niet dat wat betreft de verklaring op eer van 26 september 2024 waarbij zijn overgrootmoeder verklaarde dat verzoeker sinds de leeftijd van vijf maanden tot aan zijn vertrek naar België bij haar heeft ingewoond niet werd gestaafd door objectieve en verifieerbare documenten.

Een financiële ondersteuning aan een familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt (al dan niet met hulp van zijn ouders) om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de Belg moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de Belg om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

Verzoeker toont door middel van zijn betoog niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze als volgt wordt gemotiveerd:

*"Uit de voorgelegde geldstortingen kan niet worden afgeleid dat betrokkene financieel of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen vanwege M. C. G. C. (...), zijnde de grootmoeder van betrokkene (de echtgenote van referentiepersoon) zijn gericht aan een derde, zijnde L. A. G. C. (...). In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 15.03.2024 werd een verklaring van betrokkene voorgelegd waarin hij stelt dat deze derde de zus van zijn grootmoeder is, en dat zij de ontvangen sommen zou hebben doorgestort aan zijn overgrootmoeder, bij wie hij voor zijn komst naar België zou verbleven hebben. Er kan met betrekking tot deze verklaring van betrokkene nogmaals opgemerkt worden dat dit een loutere bewering betreft waarvan het gesolliciteerd karakter, zonder objectieve en verifieerbare bewijzen, niet kan aanvaard worden. Er werden dan ook niet aangetoond dat deze sommen effectief werden doorgestort aan de overgrootmoeder van betrokkene en dat deze werden aangewend voor zijn levensonderhoud. Er dient hieromtrent nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 14.09.2022 in de Schengenzone verblijft, terwijl nadien nog een storting plaatsvond, wat een tegenaanwijzing is voor de verklaring dat de voorgelegde sommen via via bestemd waren voor betrokkene."*

Door middel van zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de overgemaakte geldsommen werden aangewend voor het levensonderhoud van verzoeker.

Verzoeker verwijst naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker diende op 18 juli 2025 evenwel een verblijfsaanvraag in als descendent van zijn stiefgrootvader V.G.M.A.V., die de Belgische nationaliteit heeft. Nergens uit blijkt en verzoeker houdt ook niet voor dat V.G.M.A.V. gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, V.G.M.A.V. is een zogenaamde

statische Belg. Verzoeker is geen familielid van een Unieburger en valt niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2004/38.

Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen. Er kan aldus in casu niet dienstig worden verwezen naar de mededeling van de Europese Commissie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995; RvS 28 maart 2022, nr. 253.373).

Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat verweerder de verklaring op eer in de notariële akte van de overgrootmoeder evenals de verklaring over de geldoverschrijving niet in overweging neemt vanwege het vermeende gesolliciteerde karakter. Verzoeker brengt hier tegenin dat deze verklaringen volledig in lijn liggen met het profiel van verzoeker als student die bij zijn overgrootmoeder woonde, terwijl het gehele gezin in België verblijft. Verzoeker meent dat het onredelijk is om deze documenten niet in aanmerking te nemen en het niet als zorgvuldig kan worden beschouwd dat niet de volledige situatie werd onderzocht, rekening houdend met alle relevante elementen.

Door middel van dit betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke redelijke wijze als volgt werd gemotiveerd:

*“Uit de voorgelegde geldstortingen kan niet worden afgeleid dat betrokkene financieel of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen vanwege M. C. G. C. (...), zijnde de overgrootmoeder van betrokkene (de echtgenote van referentiepersoon) zijn gericht aan een derde, zijnde L. A. G. C. (...). In het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 15.03.2024 werd een verklaring van betrokkene voorgelegd waarin hij stelt dat deze derde de zus van zijn grootmoeder is, en dat zij de ontvangen sommen zou hebben doorgestort aan zijn overgrootmoeder, bij wie hij voor zijn komst naar België zou verbleven hebben. Er kan met betrekking tot deze verklaring van betrokkene nogmaals opgemerkt worden dat dit een loutere bewering betreft waarvan het gesolliciteerd karakter, zonder objectieve en verifieerbare bewijzen, niet kan aanvaard worden. Er werden dan ook niet aangetoond dat deze sommen effectief werden doorgestort aan de overgrootmoeder van betrokkene en dat deze werden aangewend voor zijn levensonderhoud. Er dient hieromtrent nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 14.09.2022 in de Schengenzone verblijft, terwijl nadien nog een storting plaatsvond, wat een tegenaanwijzing is voor de verklaring dat de voorgelegde sommen via via bestemd waren voor betrokkene.”*

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat de voorgelegde verklaring van de overgrootmoeder een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker houdt thans wel voor dat het ganse gezin in België verblijft, maar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker samen met zijn vader vanuit Ecuador dan wel Peru op 30 maart 2006, op 25 maart 2008 en op 4 februari 2010 een visumaanvraag heeft ingediend.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met alle voorgelegde stukken rekening hield. Het gegeven dat de beoordeling van deze stukken een andere uitkomst heeft dan hetgeen verzoeker voor ogen had, maakt nog niet dat verweerder bepaalde voorgelegde stukken zou hebben veronachtzaamd.

2.2.5. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht. Verzoeker had evenwel de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag van 18 juli 2025 om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en hij kon deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Hij heeft zich ook aangeboden bij de administratieve diensten van zijn gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat hij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog, nu hij op geen enkele wijze duidt welke verduidelijkingen of bijkomende stukken hij dan wel had kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Verzoeker voert aan dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat hij niet werd uitgenodigd om zijn dossier verder te verduidelijken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Zoals hierboven weergegeven, blijkt uit de toepasselijke bepalingen dat de bewijslast ter zake bij verzoeker zelf ligt. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

bij het stofferen van zijn aanvraag. Hij diende dus zelf het nodige te doen om voldoende bewijskrachtige documenten voor te leggen betreffende het ten laste zijn van zijn Belgische stiefgrootvader.

2.2.7. Doorheen zijn verzoekschrift werpt verzoeker op dat hij alle documenten heeft voorgelegd die hij kon bekomen en het niet mogelijk is om nog bijkomende stukken te bekomen.

Dit kan dan wel zo zijn, door middel van dit betoog doet verzoeker geen afbreuk aan de motieven uit de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd: *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”*

Verzoeker erkent dat uit het voorgelegde kadastraal attest blijkt dat hij geen onroerend goed heeft in het kanton Babahoyo en dat het niet mogelijk is voor hem om een ander officieel document te verkrijgen waaruit zou kunnen blijken dat hij geen onroerend goed heeft op het ganse grondgebied van Ecuador.

Hoe dan ook werd hierboven reeds vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de voorgelegde geldstortingen van verzoekers grootmoeder naar haar zus werden aangewend om te voorzien in het levensonderhoud van verzoeker.

Doorheen zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat met alle elementen rekening moet worden gehouden en de situatie in zijn geheel moet worden beoordeeld en niet fragmentarisch.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met alle voorgelegde stukken rekening hield. Het gegeven dat de beoordeling van deze stukken een andere uitkomst heeft dan hetgeen verzoeker voor ogen had, maakt nog niet dat verweerder bepaalde voorgelegde stukken zou hebben veronachtzaamd.

2.2.8. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hij voert aan dat hij woont bij zijn grootouders, zijn moeder, zijn broers en zijn zus, dat hij in Ecuador buiten zijn overgrootmoeder geen gezinsleden meer heeft. Verzoeker poneert dat hij al jaren geen contact meer heeft met zijn vader.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Uitgangspunt daarbij is dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, met name dat het familielid moet bewijzen dat hij ten laste is van de Belg die hij wil begeleiden of bij wie zij zich wil voegen, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het

bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toetsing van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor meerderjarige bloedverwanten slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (in gelijkaardige zin: RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu wordt de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoeker in zijn land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, zijn Belgische stiefgrootvader. Uit de bespreking hierboven is gebleken dat deze beoordeling van verweerder overeind is gebleven. Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat hij daadwerkelijk ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Verweerder kon volstaan met deze vaststelling en moest, gelet op het voorgaande, geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Verweerder was er gelet op het voorgaande dan ook niet toe gehouden om te motiveren over andere familieleden van verzoeker die in België verblijven. In dit verband wordt er tevens op gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker benadrukt dat hij een jongvolwassene is die nog geen eigen gezin heeft gesticht en hij verwijst naar de rechtspraak van het EHRM in de zaak Maslov tegen Oostenrijk van 23 juni 2008.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de regels met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wanneer het gaat om volwassen kinderen en ouders en volwassen verwanten recent heeft verduidelijkt in de zaken *Kumari t. Nederland* en *Martinez Alvarado t. Nederland*, beiden van 10 december 2024. Het EHRM oordeelde dienaangaande als volgt:

In de zaak *Kumari t. Nederland*:

*“34. As regards the question of the existence or non-existence of “family life”, the Court has held that this is essentially a question of fact depending upon the existence of close personal ties. The notion of “family” in Article 8 may also encompass de facto “family ties” (see Marckx v. Belgium, 13 June 1979, § 31, Series A no. 31; K. and T. v. Finland [GC], no. 25702/94, § 150, ECHR 2001-VII; Emonet and Others v. Switzerland, no. 39051/03, § 37, 13 December 2007; and Paradiso and Campanelli v. Italy [GC], no. 25358/12, § 140, 24 January 2017).*

*35. The Court has held that family life for the purpose of Article 8 of the Convention is normally limited to the core family (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, §§ 94 and 97, ECHR 2003-X) and that there will be no family life between parents and adult children or adult siblings unless they can demonstrate “additional elements of dependence, involving more than the normal emotional ties” (see, among other authorities, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000; Senchishak, cited above, § 55; and Emonet and Others, cited above, § 35).*

*36. This interpretation originates from the context of family reunification (see S. and S. v. the United Kingdom, no. 10375/83, Commission decision of 10 December 1984, Decisions and Reports 40, p. 196) and has been followed in other contexts. In the context of the expulsion of settled migrants, the Court has made an exception for young adults who are still living with their parents and have not yet started a family of their own (see Advisory opinion on the procedural status and rights of a biological parent in proceedings for the adoption of an adult [GC], request no. P16-2022-001, Supreme Court of Finland, § 50, 13 April 2023). In that particular situation, “dependency” is assumed (see Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 62, ECHR 2008, and Savran v. Denmark [GC], no. 57467/15, § 174, 7 December 2021).”*

Eigen vertaling en markering:

*“34. Wat het al dan niet bestaan van een “gezinsleven” betreft, heeft het Hof geoordeeld dat dit in wezen een feitenkwestie is die afhangt van het bestaan van nauwe persoonlijke banden. Het begrip “gezin” in artikel 8 kan ook de facto “familiebanden” omvatten (zie Marckx tegen België, 13 juni 1979, § 31, Serie A nr. 31; K. en T. t/ Finland [GC], nr. 25702/94, § 150, ECHR 2001-VII; Emonet e.a. t/ Zwitserland, nr. 39051/03, § 37, 13 december 2007; en Paradiso en Campanelli t/ Italië [GC], nr. 25358/12, § 140, 24 januari 2017).*

*35. Het Hof heeft geoordeeld dat gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Verdrag normaliter beperkt is tot het kerngezin (zie Slivenko t/ Letland [GC], nr. 48321/99, §§ 94 en 97, ECHR 2003-X) en dat er geen sprake is van gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers en zussen tenzij zij kunnen aantonen dat er sprake is van “bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer omvatten dan de*

normale emotionele banden" (zie onder andere Kwakye-Nti en Dufie t/Nederland (dec.), nr. 31519/96, 7 november 2000; Senchishak, reeds aangehaald, § 55; en Emonet e.a., reeds aangehaald, § 35).

36. Deze interpretatie is afkomstig uit de context van gezinshereniging (zie S. en S. t/ het Verenigd Koninkrijk, nr. 10375/83, beschikking van de Commissie van 10 december 1984, Besluiten en Rapporten 40, blz. 196) en is in andere contexten gevolgd. **In de context van de uitzetting van gevestigde migranten** heeft het Hof een uitzondering gemaakt voor jongvolwassenen die nog bij hun ouders wonen en nog geen eigen gezin hebben gesticht (zie het advies over de procedurele status en rechten van een biologische ouder in een adoptieprocedure voor een volwassene [GC], verzoek nr. P16-2022-001, Hoogerechtshof van Finland, § 50, 13 april 2023). In die specifieke situatie wordt "afhankelijkheid" verondersteld (zie Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 62, ECHR 2008, en Savran v. Denmark [GC], no. 57467/15, § 174, 7 december 2021)."

Het EHRM heeft voormelde herhaald in de zaak *Martinez Alvarado t. Nederland* in de overwegingen 35-37.

Zoals duidelijk blijkt uit deze recente rechtspraak van het EHRM gaat de bescherming van het recht op gezinsleven uit van het kerngezin. Alleen wanneer meerderjarige verwanten kunnen aantonen dat er tussen hen buitengewone banden zijn, wordt het recht op gezinsleven verruimd. De enige uitzondering die het EHRM op het aantonen van bijkomende banden van afhankelijkheid voorziet tussen volwassen verwanten is in de context van de uitzetting van gevestigde migranten. In dergelijk geval wordt het recht op gezinsleven ook aanvaardt voor jongvolwassenen die nog bij hun ouders wonen en geen eigen gezin hebben gesticht.

Verzoeker, die verwijst naar het de rechtspraak van het EHRM in de zaak Maslov tegen Oostenrijk van 23 juni 2008 gaat er derhalve aan voorbij dat het in die zaak een andere context betrof, met name de uitzetting van een gevestigde migrant, hetgeen in casu evenwel niet het geval is.

In casu vraagt verzoeker om zijn stiefgrootvader die in België verblijft, te vervoegen. Gelet op voormelde rechtspraak van het EHRM mag verweerder in onderhavig geval bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen.

Verzoeker verwijst ook naar zijn privéleven en benadrukt dat hij in België een opleiding en Nederlandse les volgt.

De Raad benadrukt dat voor zover verzoeker al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, hij nooit werd toegelaten tot lang verblijf en hij niet aannemelijk maakt waarom dit hem verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar zijn privéleven verder te zetten of te ontwikkelen. Verzoeker verbleef immers ruim 21 jaar in het herkomstland alvorens zijn komst naar België en uit niks blijkt dat hij zijn privéleven aldaar niet kan verderzetten of ontwikkelen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU